

## K ČEMU JSME POVOLÁNI?

První čtení: 1. Pt 3:8-12

Dnešní slovo začnu příběhem o třech mužích, které jsem znal. V jednom sboru sloužili za minulého režimu **tři mladí bratři**, kteří vedli mládež. Byli si velmi blízcí, setkávali se, společně se modlili a poctivě se připravovali na setkávání mládeže. Byli oblíbení a pro všechny skvělým vzorem.

První z nich byl **radikálem** – toužil po vybudování velkého sboru ve svém městě a také po výrazných změnách v životě těch lidí, kterým sloužil. Přitom však zapomínal sám na sebe a na svou rodinu. Snad i proto se mu časem rozpadlo manželství, a on opustil manželku a dvě děti. Po změně režimu cestoval – na západ i na východ a vrátil se zklamaný jak z Amerického křesťanství, tak z východního náboženství. Když jsem s ním naposledy mluvil, byl velice skeptickým člověkem, který s nadějí v Ježíši nechtěl mít nic společného. (Možná byl zklamán lidmi.)

Druhý bratr byl spíš **idealistou**. Toužil po zázracích v životech lidí, ale protože je neviděl, začal považovat život Ježíše za nedosažitelný ideál a působení Ducha svatého za ukončené. Postupně se přikláněl k různým východním směrům. Když jsem s ním mluvil naposledy, byl to pořád laskavý člověk, který zůstal se svou manželkou a dětmi, nicméně se z něj stal spoluvydavatel ezoterického časopisu a zastánce reinkarnace – tedy převtělení ve smyslu opravných životů. (Možná byl zklamán tím, že nevidí zjevně působit Boží moc.)

Třetí byl okolnostmi **vyléčený radikál a idealista, dalo by se říci realista s nadějí**. I on toužil po tom, aby se proměňovaly lidské životy. Usiloval o to i v životě druhých i v tom svém vlastním. Časem vedl jedno společenství. A tehdy zažil otřes ve své službě, když od něho odešla manželka s mužem, kterému dlouhodobě pomáhal. Téměř ho to zlomilo, ale nevzdal to. V bolestech a pláči věrně vytrval v tom, k čemu ho Pán Bůh kdysi pozval. Své nezdary na nikoho nesváděl, zápasil s nimi dál. (Možná byl zklamán tím, že život není vždycky fér.)

Časem si založil novou rodinu a odešel do zahraničí jako misionář. Vybudovat místní sbor ho stálo mnohaleté úsilí. A znovu procházel mnohými bolestmi, nemocemi, utrpeními. Nevzdal to. Bez Boží milosti a podpory svého domovského sboru by to nejspíš nevydržel. Léta trvalo, než byl místními přijat, a ještě déle trvalo, než jej přijali vedoucí místních denominací. Dnes, po mnohaleté službě, je tím, kdo sjednocuje a slouží vedoucím, kteří ho dříve odmítali.

Nevyprávěl jsem to proto, že bych kohokoli z těch tří chtěl soudit, jejich příběh ještě zdaleka neskončil. Spíš jako zastavení nad otázkou:

- *Co myslíte, k čemu jsme doopravdy povoláni?*

Jako lidé, kteří o něco usilují – ve škole, v práci, ve sportu, v umění, ve své partě či společenské vrstvě, v politice, ale i v církvi – **přirozeně toužíme po úspěchu.**

Přestože ho každý poměrujeme jinak, vnímáme ho jako zaslouženou odměnu za veškeré své úsilí – za pot a krev, která nás naše úsilí stálo.

Přesto mám za to, že když na scénu našeho života vstoupil Bůh, nejsme primárně povoláni k úspěchu či štěstí, nýbrž **k věrnosti a vytrvalosti.** K tomu jsme na mnoha místech Písma povzbuzováni.

- ***Co myslíte, proč právě věrnost a vytrvalost?***

Obecně řečeno – pokud jsme jako jedinci dobře nastaveni, pak překonávání překážek je pro nás výzvou a zároveň možností zkusit, zda se dostaneme dál. Díky tomu jsme se jako lidstvo dostali tam, kde jsme.

Protože **tam, kde se úspěch nedostaví** můžeme **osvědčit vytrvalost** ve svém úsilí, a tam, kde **úspěch postupem času ztratí svůj lesk**, můžeme **věrně pokračovat** v tom, co jsme začali – úspěch nebyl přeci našim hlavním cílem.

- ***Co nám umožní stát se věrnými a vytrvalými?***

Obecně řečeno – smysl věcí, smysl našeho jednání. Jinak řečeno: naše hluboké přesvědčení, že o něco usilovat má opravdu smysl.

## **PŘEDNĚ JSME POVOLÁNI JAKO PŘÍJEMCI VĚČNÉHO DĚDICTVÍ:**

*Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno – neboť jeho smrt přinesla vykoupení z hříchů, spáchaných za první smlouvy. Židům 9:15*

- ***Zdědil jste někdo něco zajímavého? Co to bylo? Co to s Vámi udělalo? Co Vám to přineslo?***

Víme, že po předcích můžeme **geneticky zdědit nemoci či určité vlastnosti.** Můžeme dokonce zdědit i jakousi **rodinnou „zátěž“** – v podobě různých finančních, existenčních či duchovních problémů.

S tím se musíte **dobře vypořádat** – pokud to jde, tak věci urovnat: někdy splácením, jindy omluvou, nebo třeba modlitbou a postem, pokud jde o nemoc či duchovní zatížení z minulosti.

Zdědit se ale dá i určité **nadání a talent po předcích**. Ale také **šperky, obrazy, vzácné knihy a tisky, dům, zahrada, pole či studna**.

O to všechno **musíte především pečovat**, protože když to neděláte, pak se nadání vytrácí, majetek se postupně rozpadá a chátrá, ztrácí hodnotu.

V textu jsme četli, že:

*...ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví... (pradávný podíl)*

Ten **pradávný podíl je především osobní vztah s Bohem** – v jistém smyslu navrácení se do původního stavu. Pokud jste pozorně četli svou Bibli, určitě jste zjistili, že se naznačený konec příběhu o vztahu Boha a člověka v něčem podobá začátku. Lidé – na začátku Adam a Eva, na konci vykoupené zástupy jednotlivců – trvale přebývají v Boží přítomnosti.

Platí to pro ty, které Bůh povolal (dalo by se přeložit i „pozval“, „poznal“ nebo „jmenoval“), nikoli pro ty, kdo se Božího království snaží zmocnit násilím, vnutit se tam nedovolenými prostředky (těmi může být manipulace, určité duchovní praktiky, různé záslužné skutky, nevyžádané oběti).

(Touhu po návratu do Boží přítomnosti, vyjádřil ve své básni **Ztracený ráj**, tedy duchovním eposu, John Milton, který píše o pádu člověka, ale i o naději, který je zaslíbena v Zachránci. Pozoruhodné je, že Milton byl vystudovaný duchovní, který během psaní oslepl a tak dílo musel diktovat. Dílo bylo mimo jiné ovlivněno i událostmi jako Velký mor Londýna 1665, či Velký požár Londýna 1666.)

Když něco zdědím, je dobré si dědictví dobře prohlédnout a zjistit, jaké doopravdy je.

- ***Jakou zkušenost s tím máš ty?***

Jedna hodně malá holčička, kterou znám, měla ohromnou radost z toho, když se s tatínkem dívala na několik šperků v dědictví po své babičce a prababičce. Oblékla si krásné červené korále, radostí skákala po bytě a vesele výskala: Maminko, hulá, mám kolále. Mám kolále!“ Dědictví, které očividně někomu přineslo čistou radost.

Moje zkušenost je jiná. Když jsem po tatínkovi zdědil výminek se zahradou a náradím, měl jsem skoro pocit, že ty věci „poznaly“, že odešel jejich hospodář. Některé nástroje přestaly fungovat, některé náradí se rozlámalo či rozbilo, střecha domečku začala opadávat, zahrada pustla...

Postupně jsem do toho musel vložit svou energii, a protože nemám moc času, zatím se mi nedaří vše zvelebit tak, jak bych to rád předal svým dětem, tedy v lepším stavu, než jsem to zdědil.

### **Pojďme se podívat na to, jaké je to naše nebeské dědictví:**

*Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích. (1. Petrův 1:4)*

#### **NEHYNOUCÍ (nezničitelné):**

Naše dědictví jednoduše neskončí, nebude nikdy ničím zničeno. Potrvá. Už teď může a nadále nám bude neustále k prospěchu a užitku.

Zárukou toho je Bůh, který **BYL, JE a PŘICHÁZÍ**, je neměnný, je věrný.

#### **NEPOSKVRNĚNÉ (bezzvadné):**

Je to dědictví bez závad a kazů. První jakost A+++++++ Nebude potřeba ho reklamovat, opravovat. Nemá v sobě takové to zařízení, které ho po sedmi letech vyřadí z provozu, abyste si museli pořídit něco nového.

Zárukou je Bůh, který je svatý, dokonalý, světlo, v němž není tmy.

#### **NEVADNOUCÍ (nepomíjivé):**

Nikdy neztratí svou čerstvost, chuť a vůni.

Nemusíš ho ničím dochucovat, vonět, udržovat jeho čerstvost. Nemění se, je stále stejné, jako milost, kterou Bůh dává na každý den.

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 17. 3. 2019)